

най-сетиѣ безъ защитници, ще бѣдѣтъ скоро завзети отъ неприятеля. Войниците молили офицеритѣ да не даватъ Шипка. «Съ кръвъ сми я взели, нека всички до единъ легнемъ тукъ,» говорили тѣ. Сѣкашъ, сърдцата имъ били прирасли на тѣзи голи скали и диви полянки . . . И какъ да се върнатъ назадъ и да оставятъ тѣ този пунктъ? Офицеритѣ мислѣли сѣщо, че този проходъ е вѣзеля, пулса на войната, че втори пѣтъ той можалъ да се вземе само съ десетъ хиляди нови жертви. Като мрачни ширинги наредени стояли войницитѣ; повечето вече работяли машинално. Още малко и Шипка е загубена. . . .

Но тѣ, защитницитѣ на прохода, трепнажли още веднѣжъ, още веднѣжъ почувствovali въ себе смѣлость да умиратъ въ непрѣсѣквания бой. Неприятельтъ подкачилъ подивѣла атака. Турцитѣ се били поотдрѣпнажли за да нападнатъ втори пѣтъ по-рѣшително, по-звѣрски, по-отчаяно. Тамъ се виждалъ края на живота на всички Шипченски защитници. Тѣ се появили отъ все страни: викътъ аллахъ гърмѣлъ въ ушитѣ. Сѣкашъ, турцитѣ прѣдчувствovali нѣщо и се рѣшили да взематъ Шипка или сега, тозъ-часъ, или никога. . . Русскитѣ войници и бѣлг. опълченци едвамъ се отбранвали. Има най-подиръ прѣдѣлъ и за героитѣ! Но тѣ все умирали на мѣстата си, редове подиръ редове падали подъ турскитѣ удари и стрѣляния. Стѣпка по стѣпка Шипка влизала въ рѣцѣтъ на неприятеля, който съ дваѣсе противъ единъ отивалъ напредъ. Единъ отъ турскитѣ военни началници на бѣлъ конь вървѣлъ задъ уморенитѣ и ги насърдчавалъ, за б и т и т ѣ (турски офицери) убивали тѣзи, които посмѣяли да се дрѣпнатъ назадъ.

Краѣ! още нѣколко минути и Шипка щѣла да бѣде пакъ турска, и лавина отъ тѣзи варвари се готвяла да се впусне въ долината на Янтра, по-нататѣкъ къмъ долината на Ломъ, за да прѣобърне въ прахъ и пепелъ Габрово, Дрѣново, Търново и прочее, да облѣе въ кръвѣе тѣзи благословена отъ Бога земя . . .